

Ballagás (máj. 5)

RÓMA 9,30-33

Pál apostol levelének ezekben a fejezeteiben arról elmélkedik, hogy vajon miért nem sikerült a zsidóságnak, a választott népnek felismerni Jézusban a Messiást? Az okot itt így nevezi meg: Nem hit, hanem cselekedetek útján akarták elérni az üdvösséget. Ezért Krisztus áldozatával, egész messiási életpályájával nem tudtak mit kezdeni. Aki maga akarja megszerezni magának az üdvösséget, az nem tud mit kezdeni az ajándékkal. Mi lehet ennek az oka? Az egyik a túlzott önbizalom a saját képességeimben: Én vagyok az, aki magamnak meg tudom szerezni azt, amire szükségem van – az üdvösséget is. A másik ok pedig az a meggyőződés, hogy semmit sem adnak ingyen: mindenért meg kell dolgozni. Ezek közül az egyik is elég ahhoz, hogy az Isten ajándékát ne tudjam elfogadni. És ez nem csak az akkori zsidóságra igaz, hanem ma is, miránk is. Ha a saját erőnk-re, képességeink-re, tapasztalatainkra alapozzuk az

életünket, akkor Krisztus csak akadály lesz az utunkon, ugyanúgy, mint ahogy itt is olvashattuk: 32-33.vers. Krisztus vagy az Út számomra, vagy útban van.

A ballagás, amint ezt neve, és maga a fizikai mozgás is kifejezi, az utatok egy fontos szakaszának a végét jelenti: Kiballagtok az iskolából, továbbmentek valahova máshova, ki erre, ki arra, de innen el. És ez nem csak helyváltoztatást jelent, hanem egy belső változást is. A középiskolás lét egészen más, mint az ami utána jön: lehet, hogy egy másik városba is költöztök, kollégiumba, vagy albérletbe, lehet, hogy munkát fogtok vállalni... Mindenesetre valami sokkal önállóbb kell, hogy elkezdődjön. Ezért érdemes

tudatosan visszatekinteni az eddig bejárt életszakaszotokra, s előretekinteni az előttetek állóra. Hogyan jártam be az eddig, és hogyan tervezem az előttem állót?

Azt láthattuk ebből a pár igeverséből, hogy az ember életének egyik – az üdvösség szempontjából nézve egyetlen – meghatározója az, hogy a saját erejére akar támaszkodni, vagy mer bízni Istenben, Jézus Krisztusban.

Nemrég, egy reggeli áhítat elején Albert Gábor a 37.zsoltárból olvasott fel egy részletet. Nem éppen a legjobb hangulatban indultam el aznap, de az a pár vers, szíven ütött, és megvigasztalt: Bízzál az ÚRban, és tégy jót, akkor az országban lakhatsz, és biztonságban élhatsz. Gyönyörködj az ÚRban, és megadja szíved kéréseit! Hagyd az Úrra utadat, bízzál benne, mert ő munkálkodik: világossá teszi igazságodat, jogodra fényt derít. Légy csendben, és várj az Úrra!

Talán értitek, miért idéztem most ezt a pár sort. Ezt jelenti az, hogy ha Krisztus nem útban van, hanem Ő az Út. Az ő kezébe teszem az életem, és tudom, hogy jó kezekben van. Gyönyörködöm az Istenben, ráhagyom az utamat, várok az Úrra... Ez nem jelent tétlenséget, de végét jelenti a kapkodásnak, aggodalmaskodásnak, törtetésnek, erőszakoskodásnak, és a kétségbeesés és önteltség közti libikókázásnak.

A Pál apostol által idézett képben az a kő nem azért került a Sionra, hogy mindenki beverje a lábát benne, hanem azért mert az az alapkö, amire az életünk templomának épülnie kellene.

Jeruzsálemben a Sion hegyén van egy nagy szikla, amin most a muszlimok Sziklamecsete – az a minden jeruzsálemi látképen látható hatalmas aranykupolás épület áll. Régebben a zsidók temploma állt azon a helyen. A muszlimok úgy hiszik, hogy Mohamedet Gábriel arkangyal arról a szikláról vitte fel lovastul a Paradicsomba. A zsidók úgy hiszik, hogy Ábrahám azon a sziklán akarta feláldozni Izsákot. Ezért nem is hajlandók máshol újjáépíteni a templomot. Oda meg nem tudják. És akkor a keresztesek ideiglenes szentföldi tartózkodásáról még nem is beszéltünk, akik ottlétük alatt

szintén kisajátították a Templomhegyet. Mindenki magának akarja azt a sziklát. Ez a feszültség jól kifejezi ezt a céltévesztettséget, amiről ez az igeszakasz is beszél: Egy kő fölött vitatkoznak, ahhoz ragaszkodnak, miközben Jézus már 2000 éve kijelentette, a samáriai asszony kérdésére válaszolva, amikor az megkérdezte, hogy hol kell imádni Istent: Higgy nekem asszony, hogy eljön az óra, amikor nem is ezen a hegyen, nem is Jeruzsálemben imádjátok az Atyát. Ti azt imádjátok, akit nem ismertek, mi azt imádjuk, akit ismerünk, mert az üdvösség a zsidók közül támad. De eljön az óra, és az most van, amikor az igazi imádói lélekben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya is ilyen imádókat keres magának. Az Isten Lélek, és akik imádják őt, azoknak lélekben és igazságban kell imádniuk. Nem a fizikai hely a fontos, hanem ami a szívemben van.

Amikor saját magamra, vagy a fizikai környezetem erőforrásaira támaszkodva, azokban bízva akarom járni az utamat, akkor ugyanazt a hibát követem el, mint azok, akik e fölött a szikla fölött veszekszenek: Ahelyett, hogy a lelki kősziklára, Jézus Krisztusra alapoznék, fizikai köveket keresek. Így a Kő (Krisztus) útban lesz, megütközés kövévé, megbotlás sziklájává lesz. Ez az igehirdetés arra hív benneteket, hogy ezt a kérdést válaszoljátok meg a magatok számára: Krisztus az Út a számomra, vagy csak útban van? és egyben biztatlak titeket a zoltár szavaival: Hagyd az ÚRra utadat, bizzál benne, mert ő munkálkodik! Ámen